

του τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, σχίζει τὴν διαθήκην τὴν ὁποίαν ἔκαμε διὰ σᾶς, κάμνει τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κληρονόμον τοῦ, καὶ σᾶς ἀφίνει ἐξ ἀκόσια φράγκα σύνταξιν κατ' ἔτος, τὰ ὅποια θὰ μοῦ προσφέρετε γενναίως, νὰ συμμερισθῶ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τοῦ κυρίου ἀνεψιοῦ, τὸν ὅποιον ἴσα ἴσα θέλομεν νὰ ἀπομακρύνωμεν καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ ἐξαφνα νὰ μὲ στείλῃ ἀπ' οὔπου ἦλθα, ἄν, ἐννοεῖται, κάμω τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν περιμείνω.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα;

— Ὅσα τοῦλάχιστον προβλέπω.

— Αἱ, λοιπόν, — καὶ μὴ πρὸς βάρος σας, — καίμω τὴν παιδεύειν σας. Δὲν ἤξεύρω, μὰ τὸ νὰί, τί σᾶς μανθάνουν εἰς τὰ σχολεῖα.

— Δὲν θὰ ἔχωμεν τότε πλέον ν' ἀπατήσωμεν ἓνα γέροντα, προδιατεθειμένον πρὸ καιροῦ, καὶ τὸν ὅποιον κάμνετε ὅ,τι θέλετε. Θὰ ἔχωμεν νὰ κάμωμεν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ὑποστηρίξω τὸ μέρος μου ἀπέναντι τοῦ ἀληθινοῦ Ὀλιβιέρου Χαμέλ, οὔτε νὰ καταδικασθῶ εἰς δεσμὰ. Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀφωσίωσίς μου δὲν πηγαίνει ἔως ἐκεῖ.

— Ἀκούσατέ με, κύριε Ἐρνέστε. Δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἔχετε ἐξησφαλισμένον τὸ μέλλον σας, καὶ τὸ παρόν σας δὲν εἶνε τίποτε ξεχωριστόν. . . Τί θὰ ἐλέγατε, ἂν ἤμπορούσατε ἐξαφνα νὰ νυμφευθῆτε μίαν γυναῖκα νέαν, . . . εὐμορφην, καθὼς λέγουν πολλοί, καὶ μὲ προίκα. . . ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ κ. Χαμέλ;

— Ἄ, δεσποινίς! . . .

— Λοιπόν, ἂν σᾶς ἀρέσῃ, δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ φήσετε νὰ σᾶς ὀδηγήσω ὅπως θέλω, καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ κατακτήσωμεν αὐτὴν τὴν περιουσίαν. Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι οὔτε ὁ ἀνεψιός οὔτε τὰ δικαστήρια θὰ σᾶς ἐνοχλήσουν.

— Κάμνω ὅ,τι θέλετε, δεσποινίς.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

— Ἄ! τὸν ἀνόητον!, ἔλεγεν ἀπερχομένη ἡ Ἀναστασία.

— Ἄ! τὴν ἀθλίαν!, διανοεῖτο ὁ Ἐρνέστος, ἀνοίγων τὰς ἐφημερίδας τοῦ κ. Χαμέλ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Ζιρὼ καὶ ἡ Ἀναστασία ἠσχολήθησαν συντόμως περὶ παρασκευῆς τῆς συμφωνηθείσης κωμωδίας. Ὁ Ἐρνέστος ἐθεράπευε τὸν γέροντα μετὰ στοργῆς υἱικῆς, ἡ δὲ Ἀναστασία ἐφείλκεν ἀδιαλείπτως τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Χαμέλ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων δειγμάτων τῆς φιλοστοργίας καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ γραμματέως του.

[Ἐπεται συνέχισις]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλον).

Ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ῥεσιδ, ὁ Τεφθὴκ-Βένες, ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς, ὅστις ἦτο τὸ ὑπόδειγμα πάσης ἀρετῆς, εἶχεν ἤδη ἀποθάνει μόλις εἰκοσα-

έτης. Κράσεως ἀσθενοῦς καὶ μετ' ἀπληστίας παραδεδωμένος εἰς τὴν σπουδὴν, αἴφνης ἐσθῆθη, ὡς οἱ ὠραῖοι ἐκεῖνοι καρποί, οἵτινες πίπτουσιν ἐκ τῶν δένδρων, ἐνῶ τὰ ὠραϊότατα χρώματά των παρέχουσι τὰς γλυκυτάτας ἐλπίδας.

Ἡ Ἀζιβέ, ἀρραβωνισθεῖσα τὸ πρῶτον μὲ τὸν ἐξαδελφόν της Τζελάλ, εἶτα δὲ μὲ τὸν Τεφθὴκ, δὲν εἶχεν ἴσως τὸν περιπαθῆ ἐκεῖνον ἔρωτα, ὃν περιμένει τις παρὰ τῆς μνηστῆς του. Τὸν ἐτίμα, τὸν εὐρίσκειν ἀνεπίληπτον, καὶ ἠλπίζεν ὅτι τὸ σέβας καὶ ἡ στοργὴ ἡδύναντο ν' ἀντικαταστήσωσι τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχεν αἰσθανθῆ πρὸς τὸν Τζελάλ.

Ἡ νέα κόρη, ἀπευθύνασα πρὸ ὀλίγου τὸ τελευταῖον «χαῖρε» εἰς τὸν μνηστῆρά της, ἔμενε σύννονος καὶ νεναρκωμένη ἐπὶ τοῦ σφῶ, μὲ βλέμμα ἄτονον, ὅτε κρότος βαρέος βήματος, — τὸ βῆμα τοῦ γέροντος Ῥεσιδ, — τὴν ἀφύπνισεν ἐκ τῆς νάρκης αὐτῆς.

Ὁ Ῥεσιδ - Μολλᾶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ Ἀζιβέ ἠγέρθη κλονουμένη, ἐκπλαγεῖσα ἐπὶ τῇ θέᾳ καὶ τῇ γαλήνῃ, ἥτις ἐπεκλήθητο ἐπὶ τῶν χαρκατήρων τοῦ πολυπαθοῦς ἐκεῖνου ἀνδρός, τοσοῦτον ἀταράχου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὠραία πολιὰ γενειάς του ἦτο λευκὴ ὡς ἡ κίδαρις, ἡ περιθέουσα περὶ τὸ ἰσχὸν καὶ σοδάρον πρόσωπόν του, ἔνθα αἱ ῥυτίδες ἐχάρασσον κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἴχνη ἀναντίρρητα τῶν ἀποζητηθέντων δακρύων του, ἅτινα ἀφῆκαν κατόπιν αὐτῶν μακρὰν καὶ βαθεῖαν αὐλάκα, ἣν ἕκαστον ἔτος καθιστᾷ μᾶλλον ὁρατὴν.

Ὁ Μολλᾶς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, περικαλύψας δὲ μὲ τὰ κράσπεδα τοῦ ἐκ σισύρας μεγάλου μανδύου του τὰς ὀκλαδὸν τοποθετηθείσας κνήμας του, ἔλαβε τὴν ἐσβεσμένην μακρὰν αὐτοῦ καπνοσύριγγα.

Ἡ Ἀζιβέ ἐκινήθη ἵνα προσκαλέσῃ δούλην τινὰ διὰ νὰ φέρῃ πῦρ, ἀλλ' ὁ Ῥεσιδ τὴν ἐμπόδισε, νεύσας αὐτῇ νὰ ἔλθῃ νὰ καθήσῃ παρὰ τοὺς πόδας του.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ λυγρόν, κλονήσαντα αὐτὴν σύσσωμον, καὶ ἐλθούσα ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἀφείσα τὴν κεφαλὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ θεοῦ της.

— Ἀζιβέ, εἶπεν ὁ γέρων μετὰ περιπαθοῦς καὶ γλυκεῖας φωνῆς, ὁ Ἀλλὰχ νὰ μὲ συγχωρήσῃ! αἰσθάνομαι συγκίνησιν βλέπων τὴν ὀδύνην σου, ἐγώ, ὅστις κατῖσχυσα τῆς ἐμῆς. Ἐὰν ἡ λύπη καταθλίβῃ τὸν γέροντα, ἔχει θάρρος ἵνα ὑποφέρῃ αὐτὴν, αἰσθανθεῖς ἤδη πάσας τὰς πληγὰς τοῦ θανάτου... Ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ πρᾶγμα τρομερώτερον ὅταν κατατρέχῃ νεκρὰν ψυχὴν, πρὸς ἣν τὰ πάντα πρέπει νὰ παρέχῃ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν; ... Τίς παραπενοῖται κατὰ τῆς βροχῆς τὸν Νοέμβριον, πόσῃν ὅμως κατῆφειν αὐτὴ προξενεῖ κατὰ τὸ ἔαρ!

— Μὴ φρονεῖτε οὕτως, ἐφέντη, ἀπεκρίνατο ἡ Ἀζιβέ, ἣν οἱ λόγοι τοῦ Μολλᾶ ἐφαίνοντο πραῦναντες, ἡ νεότης ἔχει μείζονα δύναμιν τοῦ ὑποφέρειν τὰς δοκιμα-

σίας, διότι ὁ ἄνεμος δὲν κάμπτεται τὸ ἐρυθρὸν τοῦτο ἄνθος! Πλὴν δὲ τοῦτου δὲν εἴμεθα ὡς ῥόδα ἐφήμερα, γεννώμενα διὰ ν' ἀποθάνωμεν; Ἐκάστη ἡμέρα δὲν πρέπει ν' ἀφαρπάζῃ μέρος ἡμῶν ἐν τῇ δίνῃ τῆς ὀδύνης; Δὲν κλαίω τὴν μοῖράν μου, ἐφέντη, ἀλλὰ τὴν ἀδυναμίαν μου. Πόσον εἶμαι μακρὰν τῶν παραδειγμάτων τῶν ἡρωϊκῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες ὑφίσταντο μειδιῶσαι πάσας τὰς βασάνους, αἱ ὁποῖαι ἐσπάρασσαν τὴν καρδίαν των!

— Εἶσαι γενναία Μουσουλμανίς, καὶ ὁ Ἀλλὰχ γνωρίζει ὅτι ἡ μόνη μου εὐδαίμωνία ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ᾔτο νὰ σὲ βλέπω εὐτυχῇ, ἐπανέλαβεν ὁ Μολλᾶς στεναλῶν. Φεῦ! ὁ υἱὸς ἐκεῖνος, ὃν εἶχον ἀναθρέψῃ ὡς στήριγμα τῆς ἀσθενοῦς ὑπάρξεώς σου, ὡς ἡ κέδρος στηρίζει καὶ σκέπει τὸν κισσόν, μᾶς ἀφίνει χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ ἐκ τοῦ ψύχους τρέμουσα χελιδὼν, ἣν εὐκράεστερον κλίμα προσκαλεῖ ὑπὸ τὰς κυανᾶς σκηνὰς τοῦ οὐρανοῦ της. Εἶχον δύο υἱούς, ἦσαν αἱ δύο μου πτέρυγες, αἵτινες ὑπεστήριζον τὴν ζωὴν μου... Ἀπώλεσα ἀμφοτέρους! Νῦν δὲ μοὶ μένεις σὺ μόνη, Ἀζιβέ. Ἐὰν ὁ Ἀλλὰχ παρατείνῃ εἰσέτι τὴν δύσιν τοῦ βίου μου, ἐλπίζω νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν μου: νὰ σοὶ εὐρὼ σύντροφον ἄξιον σοῦ, καρδίαν ἀγαπῶσαν τὴν καρδίαν σου. Ὅχι, μὴ ἀποστρέψῃς ἀνυποτάκτως τὴν κεφαλὴν σου ἀπὸ τοὺς πόθους μου. Πρέπει νὰ σὲ ὑπανδρεύσω, κόρη μου, διὰ νὰ ἀποθάνω γαλήνιος καὶ ἐν εἰρήνῃ.

— Μὴ λέγετε ταῦτα, ἐφέντη, ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ ἡ λέξις ὑπανδρεία μὲ τρομάζει καὶ μὲ ταράττει... Ἀφετε τὰ δάκρυά μου ῥέοντα νὰ παρασύρῳ τὰς λύπας μου, καὶ τότε ἴσως σᾶς εἴπω. «Ἐχετε ἐλπίδα, θεῖέ μου, ὁ Ἀλλὰχ εἶναι παντοδύναμος, αὐτὸς ὀδηγεῖ τὰς τύχας μας»· διότι ἐγώ, τὸ τέκνον σας, ὥμοσα ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ γεννηθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ σας μία ἔτι χαρὰ, οὐχὶ δι' ἀγνώστου μοὶ ἐκλογῆς.

Ἡ Ἀζιβέ ἐσιώπησεν. Αἱ παρειαί της ἐφλέγοντο ἐκ τῆς ἐξάψεως, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξέφραζον ἀπίστευτον παράφορον. Ὁ Μολλᾶς παρετήρησεν αὐτὴν ἐκθαμβος, ἐγερεθεὶς δὲ ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεάνιδος.

— Ὁ ἄνθρωπος, εἶπε, συλλαμβάνει σκοπούς, ὁ δὲ Ἀλλὰχ ἔχει ἀγγέλους, οἵτινες ἐκτελοῦσι τοὺς ἰδικούς του. Εἶσαι εἰς ἐξ αὐτῶν, τέκνον μου. Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἐκ τῶν λόγων σου, ἀλλὰ τοὺς πιστεύω ἐκ στόματος τοσοῦτον ἀγνοῦ οὐράνιου μόνον βουλαὶ δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν.

Ὁ γέρων ἀφῆκε τὴν Ἀζιβέ - Χανούμ παλιν μόνην ἐν τῷ μεγάλῳ θαλάμῳ, εἰς τὸν ὅποιον τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας ἤρχιζε νὰ εἰσβάλλῃ γοργῶς.

Γ'

Ὁ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ ἐκεῖ πλησίον μπαρὲ προσκαλῶν τοὺς πιστοὺς εἰς προσευχὴν μουεζίνης, ἔψαλλε τὴν δέησιν *«Além perâ, τὴν μονότονον μέν, πλὴν ἡχηρὰν ἐν ταύτῃ ἐκείνῃν πρόσκλησιν, διήκουσαν ὡς ὕμνος παρήγορος μέχρι τῆς νεᾶ-*

νιδος, ἥτις ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἀγκώνων της πρὸ τοῦ παραθύρου.

Ἡ μικρὰ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Οἰκοπέδον τι, φέρον τὰ ἔχνη προσφάτου πυρκαϊᾶς, ἡπλοῦτο πρὸ τοῦ κορακίου, διανοῖγον τὸν πρὸς τὴν Προποντιδὰ ἀργυροειδῆ ὀρίζοντα. Ἡ ἀχανὴς ἐκείνη ἔκτασις, ἐν ἣ μὲν χιονώδη τὴν λευκότητα κύματα ἀνεγείρονται, ἐπὶ τῶν ὁποίων τῇ δὲ κάκεϊσε ὡς τινὰ ἀόριστα εἴγματα φαίνονται τὰ πλοῖα, ἐφείλκυσε τὰ βλέμματα τῆς Ἀζιβῆς, ἥτις, ἐν τῇ ἀνκτολικῇ της φαντασίᾳ, τῇ τοσοῦτον ἐτοίμῃ νὰ ἐκφράξῃ τὰς ἐντυπώσεις της διὰ ποιητικῆς γλώσσης, παρέδωκε τὴν θάλασσαν πρὸς σωρὸν δακρύων, κατακλύζοντων τὰ τρία τέταρτα τῆς σφαίρας, πρὸς τοὺς θρήνους, τοὺς κατέχοντες τὰ τρία τέταρτα τῆς πολυδασάνου ἡμῶν ὑπάρξεως.

[Ἐπταί· συνέχεια].

K.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἀπό τινος, ἀνεγράφη καὶ παρ' ἡμῖν ἡ μονομαχία εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Εὐτυχῶς ὅσον πολλὰ ἦσαν τὰ κρούσματα τῆς ἐπιδημικῆς ταύτης νόσου, τόσον τὰ θύματα ἦσαν ὀλίγα δηλ. οὐδέν. Καὶ τοῦτο διότι οὐδ' οἱ προκαλοῦντες ὑπερήσπιζον τὴν τιμὴν των κατὰ βχρείας προσβολῆς, οὐδ' οἱ προκαλούμενοι ἐμάχοντο ἵνα ἐξαγνίσωσιν, ἢ δικαιολογήσωσι. κἂν βαρύτερόν τι σφάλμα των. Προέκειτο περὶ λόγων φιλοτιμίας ἀπλῶς.

Τόσα δὲ πολλὰ ἐγράφησαν ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ μεσαιωνικοῦ τούτου ἐθίμου, ὥστε οὐδὲ γραμμὴ χωρεῖ πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μονομαχίας.

Τὰ μόνα ἄπερ δύναται τις νὰ προσθήσῃ ἢ μᾶλλον νὰ ἐπαναλάβῃ περὶ αὐτῆς, εἶνε νόστιμά τινα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα, ὅπως καὶ ὅτε συνέβησαν, οὕτω καὶ νῦν, προκαλοῦσι τὸ μειδίαμα τοῦ ἀναγνώστου.

Δὲν θὰ ὁμιλήσωμεν οὐδὲ περὶ τοῦ φαρμακοποιοῦ ὅστις προσκληθεὶς εἰς μονομαχίαν προέτεινε νὰ κατασκευάσῃ δύο καταπότια, ἐν δηλητηριώδες καὶ ἐν ἀβλαβὲς τὰ ὁποῖα νὰ καταπίωσιν οἱ ἀντίπαλοι διὰ ν' ἀποθάνῃ ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν. Οὐδὲ περὶ τοῦ μυθολογικοῦ ἐκείνου Ἀγγλου, ὅστις ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ὡς σκοπόν... τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου ἀντὶ τοῦ σώματός του. Ἀλλὰ θὰ διηγηθῶμεν τὸν πρόλογον μιᾶς μονομαχίας τὸν ὁποῖον κάπου ἀνέγνωμεν.

✱

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς καφφενείου. Τὰ πρόσωπα ἀλλάζουσιν ἐν τῇ μεταφράσει ἐθνικότητά. Δύο ἀξιωματικοὶ κᾶθηνται καὶ παρὰ γέλουσι δύο καφῆδες βραεῖς καὶ γλυκεῖς. Παρὰ πλεύρως εἰς τὴν ἄλλην τράπεζαν κᾶθηται παχὺς ἐρυθροπάρειος ἄγνωστος φακνόμενος ἐκ τῆς μορφῆς του ὡς Ἀγγλος. Ἀνάπτει τὸ σιγάρον του καὶ εἰσπνέει ἡδυπαθῶς τὸν καπνόν, παρατηρῶν περιέργως τοὺς παρ' αὐτὸν καθήμενους.

Οὗτοι ῥοφῶσιν ἡδονικῶς τὸν κομισθέντα καφὲν καὶ ἀρχίζουσιν ὁμιλίαν

1. Τὰ τοιαῦτα γήπεδα, οὐχὶ σπάνια καθ' ἅπαν τὴν πόλιν, μετὰ τὴν τῶν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομῶν καταστροφὴν, λαμβάνουσι τὸ λίαν ἐκφραστικὸν τοῦ πράγματος ὄνομα.

περὶ τοῦ ἀναμενομένου γαλλικοῦ θιάσου.

— Πιστεύω ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ φθάσῃ, λέγει ὁ εἰς τούτων.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὁ παρακαθημένος ξένος ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ διὰ ξενικῆς προφορᾶς λέγει μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἀταραξίας.

— Φθάνω, φθάνεις, φθάνει, φθάνομεν, φθάνετε, φθάνουσι.

Ὁ εἰς τῶν ἀξιωματικῶν ἐκπλαγείς ἐγείρεται καὶ μετὰ θυμοῦ πλησιάζων πρὸς τὸν λαλήσαντα, τὸν ἐρωτᾷ.

— Πρὸς ἡμᾶς ὁμιλεῖτε, κύριε;

— Ὁμιλῶ, ἀπαντᾷ ὁ ξένος, ὁμιλεῖς, ὁμιλεῖ, ὁμιλοῦμεν ὁμιλεῖτε, ὁμιλοῦσι.

— Ἀφῆσε λοιπὸν τὸν ἀτυχῆ τοῦτον ἄνθρωπον, λέγει ὁ ἕτερος ἀξιωματικὸς πρὸς τὸν φίλον του, βλέπεις ὅτι εἶνε τρελλός.

— Εἶμαι τρελλός, εἶσαι τρελλός, εἶνε τρελλός. Εἴμεθα τρελλοί, εἴσθε τρελλοί, εἶνε τρελλοί.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πάρα πολύ, λέγει ὁ ἀξιωματικὸς, ἐκτὸς ἐκυτοῦ. Δὲν θὰ μᾶς πάρετε 'ς τὸ χέρι, κύριε, οὐδὲ θὰ λεχθῇ ὅτι ἐσκώψατε οὕτως ἕνα ἀξιωματικόν! Ἐλπίζω ὅτι μεταχειριζέσθε τὸ ξίφος ὅπως καὶ τὰ σκώμματα...

— Μεταχειρίζομαι, μεταχειρίζεσαι, μεταχειρίζεται, μεταχειρίζομεθα μεταχειρίζεσθε, μεταχειρίζονται...

— Ἐξέλθε κύριε!

— Ἐξέρχομαι ἐξέρχεσαι, ἐξέρχεται, ἐξέρχομεθα ἐξέρχεσθε ἐξέρχονται! λέγει ὁ ξένος μετὰ τῆς αὐτῆς ἀδικοσεύτου ἀταραξίας καὶ ἐξέρχεται.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν παρακολουθοῦσι. Φθάνουσιν εἰς ἕνα κῆπον προμηθεύονται ἕνα μάρτυρα καὶ δίδουσιν ἐνζήφους εἰς τὸν ξένον.

Τὰ ξίφη διαστειροῦνται.

— Δέξου μίαν, λέγει ὁ ἀξιωματικὸς ὃν παραφέρει ἡ ἀταραξία τοῦ ἀντιπάλου του.

— Δέχομαι δέχεσαι, δέχεται! δεχόμεθα, δέχεσθε, δέχονται

— Ἄς ἡμπορούσῃ νὰ σοῦ κόψω τὴν γλῶσσαν! τῷ λέγει ὁ ἀξιωματικὸς.

— Κόπτω, κόπτεις, κόπτει! κόπτομεν, κόπτετε, κόπτουσι. Καὶ λέγων ταῦτα διὰ ταχείας καὶ σιθαρᾶς κινήσεως, πετᾷ εἰς ἀπόστασιν τινα τὸ ξίφος τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἐπειτα ἀνοίγει τὴν σιγαροθήκην του καὶ μὲ ὅλην του τὴν ἀπάθειαν ἀνάπτει ἐν σιγάρων.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀφοπλισθεὶς ἵσταται ἄφωνος καὶ ὡς κεραυνόπληκτος. Ὁ φίλος του πλησιάζει πρὸς τὸν ξένον:

— Βλέπω, τῷ λέγει, ὅτι εἴσθε καλὸς ξιφομάχος.

— Εἶμαι, εἶσαι, εἶναι. εἴμεθα, εἴσθε, εἶναι.

— Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τέλος πάντων!...

— Ἐξηγοῦμαι, ἐξηγῶμαι... ὁμιλεῖτε τὴν ἀγγλικήν;

— Ναί.

— Λοιπὸν, κύριοι, ἀκούσατε, διότι ἐγώ... μάλιστα τῶρα σπουδάζω τὴν νεοελληνικὴν. Ὁ διδάσκαλός μου μοι παρήγγειλε νὰ κλίνω ῥήματα, ἵνα καλῶς ἐξασκηθῶ. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μὴν ἀφήσω κανὲν ῥῆμα ἐξ ὧν ἀκούω χωρὶς νὰ τὸ κλίνω.

— Καὶ δι' αὐτό...

— Μάλιστα, δι' αὐτό...

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ καὶ ὁ ἄγγλος συνεισπνέοντες τέλος, εἰσῆλθον εἰς μίαν ἀμαξάν καὶ μετέβησαν... εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Ξένων ὅπου ἐγευματίσαν θαυμασία!

✱

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ μονομαχίας μετὰ γεύματος ἀκούσατε καὶ ἐν ἄλλο ἀνέκδοτον ἐπικαιρότατον μάλιστα καθότι συνέβη ἐν καιρῷ χολέρας.

Ὁ ἀμερικανὸς Πήλ, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου του Πιττάκ, προσέκλεσε αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, διότι διετίετο ὅτι μίαν πριμαδόνα εἶχε τὸν ἐναόφθαλμον μικρότερον τοῦ ἄλλου, ἐνῷ ἀπεναντίας ὁ εἰς ὀφθαλμὸς της, ἦτο... μεγαλειότερος.

Ἀλλ' ὁ Πιττάκ ἠγάπα τὴν κόρην τοῦ Πήλ καὶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδένᾳ λόγον νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν πατέρα της. Σκεφθεὶς ἐν τούτοις ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν ὅπλων ἀνήκεν εἰς αὐτόν, μετέβη εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης κατὰ τὴν ὀριθεύσαν ὥραν.

Ἡ χολέρα τότε ἐδεκατίζε τὴν χώραν των.

Ὁ Πιττάκ ἔριψε βλέμμα περιφρονητικὸν πρὸς τὰ πιστόλια καὶ τὰ ξίφη ἅτινα ἐδοκίμαζον οἱ μάρτυρες τοῦ ἀντιπάλου του καὶ λαβὼν ἐκ τῆς ἀμάξης του καλὰ θιον ἀπεκάλυψεν αὐτὸ καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ἐκθαμβωθέντα Πήλ θαυμασίαν ἀγγουροσαλάτα, εἰς δύο πινάκια διηρημένην καὶ μίαν δωδεκάδα ἁρώων πρασίνων μῆλων.

— Ἴδου τὰ ὅπλα μου, ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς. Ἡ χολέρα δεκατίζει τὸν κόσμον καὶ βεβελίως εἰς ἐξ ἡμῶν θ' ἀποθάνῃ μετὰ τὸ ὀρεκτικὸν τοῦτο γεῦμα. Καθήσεται, κύριε, καὶ διαστειρώσωμεν τὰ πηροῦντα. Εἰς προσοχήν. ἔν, δύο!...

Ἀλλ' ὁ κ. Πήλ, ὅστις ἦτο γενναϊότατος μὲ τὰ ὅπλα του, ἤρρισε νὰ τρέμῃ εἰς τὴν θέαν τῆς ἀγγουροσαλάτας.

Οἱ μάρτυρες παρενέβησαν καὶ οἱ ἀντίπαλοι προτίμησαν νὰ συμβιβασθῶσι παρὰ νὰ διεξαγάγωσι τὴν διὰ τῆς ἀγκουροσαλάτας μονομαχίαν!

Μετὰ καιρὸν δέ, ὅτε ὁ Πιττάκ ἐνυμφεῦθη τὴν κόρην τοῦ Πήλ, ἔλεγεν αὐτῷ:

— Ὁ εἰς ὀφθαλμὸς ἦτο μεγαλειότερος.

— Ὅχι, ἦτο μικρότερος!

Καὶ ἡ συζήτησις ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ χολέρα εἶχε παρέλθει καὶ ὁ Πήλ δὲν ἐφοβεῖτο πλέον τὴν ἀγγουροσαλάταν.

✱

Κάποτε ἐν τούτοις αἱ μονομαχίαι ἀποτυγχάνουσι, διότι παρουσιάζεται ἐξαίφνης πρὸ τῶν ἀντιπάλων προσφιλέ τις ὑπαρξίς, μία ἐρωμένη ἢ... ἐν τῇ ἄλλῃ.

— Ἐν τῇ ἄλλῃ;

— Μάλιστα. Πρὸ πεντηκονταετίας ἀκριβῶς, ἐμονομάχησαν διὰ πιστολίου ἐν Παρισίοις οἱ κκ. Δαμωρὼ καὶ Μανουέλ. Ὁ πρῶτος θὰ ἐφρονεῖτο ἀφύκτως ἂν τῇ ἄλλῃ τι ἐφησυχάζον ἐν τῷ θυλακίῳ του καὶ μὴ θέλον ἴσως νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας κληρονόμων, δὲν τὸν ἔσωζεν ἀποτρέπον τὴν σφαίραν.

— Ἄν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Δαμωρῶ, ἀνεφώνησε διάσημός τις ἀπείταρος, βεβελίως θὰ ἐφρονεῖτο. Δάμ.